

POŻEGNAĆ SIĘ (31) *vb pf*

się (23), się (8).

Wszystkie samogłoski jasne.

inf pożegnać się (6). ◇ *fut 1 sg* pożegnám się (1). ◇ *praet 3 sg m* pożegnął się (5). ◇ *3 pl m pers* pożegnali się (1). ◇ *con 1 sg m* bym się pożegnął (1). ◇ *2 sg m* byś się pożegnął (1). ◇ *3 sg m* by się pożegnął (2). ◇ *part praet act* pożegnawszy się (14).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde także XVII (z Cn) – XVIII w. s.v. pożegnać.

1. Pozdrowić rozstając się; valedicere Miech, Vulg; dicere vale HistAl, benedicere, valefacere Vulg (19) : MiechGlab 43; Nákonicz gdy do roziechánia przydzie/ tho w płáčz tháki vderzã/ że then płáčz/ áni mowić/ áni pożegnać fie/ dopuści GórnDworz N6v; Tedy kupiec podziękowawfzy iemu/ y pożegnawfzy fie od niego odiáchał. HistRzym 53.

pożegnać się z kim (14): A wyfzedfzy ftamtąd Alexander y pożegnawfzy fie s Kandeolem wrocił fie do fwych. *HistAl M2; Leop 2.Reg 19/39; Potym Gwido pożegnawfzy fie z Tyrušem thowárzyfzem fwym fzedł do Angliey HistRzym 82, 34v, 37v, 64, 77v, 123v; HistLan E3; StryjKron 140; Pan IEzus im to przykazánie dał/ á przed nimi widomie fie precz brał/ z nimi fie łáfkáwie pożegnał. ArtKanc G14; WujNT Act 18/18, 20/1, 2.Cor 2/13.*

Zwrot: »pożegnać się społu, społecznie« = valefacere invicem Vulg (1:1): [Jakub i Ezaw] pożegnawfzy fie społu obyczáiem fwym/ rozefzli fie precz. BielKron 15v; WujNT Act 21/6.

2. Opuścić, pozostawić, rozstać się; salutem dicere Mącz; renuntiare PolAnt [z kim, z czym] (12) : Salutem dicere foro et curiae, Pożegnać fie s fady y s dworem. Mącz 366a; CzechRozm 234, 241; Zátym pożegnawfzy fye z kráiem oyczyfłym Syn Izáków nád Nílem síadł przežroczyfłym KochPs 158.

Przen (4) : Bo wftyd/ Bóg/ cnotá y fláwá/ Y wfzelka poczciwa fprawá/ Iuż mię były odbiežály Pożegnać fie zemną chciály. GosłCast 41.

a) Wyrzec się (2) : [Takci tedy każdy z wás/ ktoryby się niepożegnál że [!] wfzyfłtkiemí rzeczami ktoré má/ niemože być vcziem moim. MurzNT Luc 14/33 (Linde s.v. pożegnać).]

Zwrot: »z światem się pożegnać« = zostać pustelnikiem (1): Prágnął Piotr święty zmłodości z światem fie pożegnać/ żeby ná puftym mieyfcu mógł fie vchronić zábaw życia poľpolitego *SkarŻyw 470.*

Szereg: »rozstać się i pożegnać« (1): Stárego człowieká zewlekł/ á przyobległ nowego: nie według ciála: żył/ ále wedle ducha. To ieft/ żeby fie vczeń Chriřtuřow rořtał y pożegnał/ z fwoim włáfnym rozumem y rozfádkiem: z náuká/ ćwiczením/ y wychowáním: z obyczáyimi/ wolá fwą/ z cíelefnymi požádlíwořciámi y namiętnořciámi. *CzechRozm 227.*

b) Pozbyć się (1) : Animum ab omni negotio revocare, Pożegnać fie ze wfzemi trudnořciámi. Mącz 505c.

a. Umrzeć (4) :

*Zwroty: »z światem się pożegnać« = denasci, immori, mori, edere a. finire vitam, exuere animam, relinquere humana Cn [szyk zmienny] (4): GliczKsiąž Q2v; Mącz [176]d; CzechEp [390]; Chceřzli ábym fie z światem pożegnał/ IEzu dobrotliwy/ przymiř ducha mego. *LatHar 652.**

[»pożegnać się z żywemi«: A gdy potym przyłłła wieść fałszna/ żeby Antiochus pożegnał sie z żywemi [*vita excessisset Antiochus*]. Wziąwłły z łobą Iazon nie mniefy thylącá mężow/ z nagłá oborzyl sie ná miáltho *Leop 2.Mach 5/5 (Linde)*.]

»pożegnać się z żywotem« (1): Abiudicabo me a vita, Pożegnam sie z tym światem/ álbo żywotem. *Mqcz [176]d*.

Szereg: »pożegnać się a rozstać« (1): Ocyec [...] powinen yest dotąd ftárác sie o lyna fwego/ pokądby sie s fwyátem nye pożegnał á nye rosłtał. *GliczKsiqż Q2v*.

Synonimy: **1.** *pozdrowić*; **2.** *opuścić, pozostawić, rozstać się*.

Formacje współrdzenne cf ŻEGNAĆ.

LW